

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowarska

Protokolant sekretarz sądowy Katarzyna Ziomek-Wawryniuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 września 2015 r. w Warszawie

sprawy z powództwa T. (...), LLC z siedzibą w N. ((...))

przeciwko W. Ł.

prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą(...) w S.

o ochronę praw z rejestracji wspólnotowych znaków towarowych

1. zakazuje pozwanemu W. Ł. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. używania w obrocie wspólnotowych znaków towarowych: graficznego zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerem (...) lub słownego **T. (...)** zarejestrowanego pod numerem (...), w odniesieniu do odzieży oznaczonej którymkolwiek z tych znaków bez zgody powoda oraz takiej, która nie została wprowadzona do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez T. (...), LLC w N. ani za jego zgodą;

2. nakazuje pozwanemu usunięcie skutków niedozwolonych działań opisanych w pkt 1., poprzez zniszczenie, na jego koszt i ryzyko, towarów, o których mowa w pkt 1, będących własnością pozwanego:

a. zajętych na podstawie punktu 1b postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie wydanego w dniu 7 marca 2014 r. w sprawie sygn. akt XXII GWo 13/14 oraz

b. znajdujących się w posiadaniu pozwanego w miejscach prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, w szczególności w S. przy ul. (...);

3. zobowiązuje W. Ł. do opublikowania w czasopiśmie (...) ogłoszenia o treści: „Wyrokiem z 17.09.2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zakazał W. Ł. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. używania w obrocie wspólnotowych znaków towarowych: graficznego (C. (...)) i słownego **T. (...)** (C. (...)), w odniesieniu do odzieży oznaczonej bez zgody T. (...), LLC w N. oraz odzieży, która nie została wprowadzona do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego ani za jego zgodą. Sąd nakazał mu także usunięcie skutków niedozwolonych działań, poprzez zniszczenie, na koszt i ryzyko pozwanego tak oznaczonych towarów będących własnością W. Ł..” - w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku;

4. w pozostałej części powództwo oddala;

5. zasądza od W. Ł. na rzecz T. (...), LLC w N. kwotę 19.029,11 (dziewiętnaście tysięcy dwadzieścia dziewięć i 11/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem wydanym 7/03/2014 r. w sprawie sygn. akt XXII GWo 13/14 Sąd udzielił T. (...) z siedzibą w N. zabezpieczenia roszczeń:

1. o zakazanie W. Ł. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. używania w obrocie wspólnotowych znaków towarowych lub **T. (...)** zarejestrowanych w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerami (...) i (...), w odniesieniu do odzieży, obuwia i nakryć głowy oraz o usunięcie skutków tych niedozwolonych działań, poprzez:

a. zakazanie obowiązanemu - na czas trwania procesu - oferowania, reklamowania, sprzedaży lub innego wprowadzania do obrotu, importu, eksportu i dystrybucji: odzieży oznaczonej bez zgody uprawnionego którymkolwiek ze wspólnotowych znaków towarowych: C. (...) lub C. (...) **T. (...)** oraz odzieży oznaczonej którymkolwiek z tych znaków towarowych, która nie została wprowadzona do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego ani za jego zgodą,

b. zajęcie - na czas trwania procesu: odzieży oznaczonej bez zgody uprawnionego którymkolwiek ze wspólnotowych znaków towarowych: C. (...) lub C. (...) **T. (...)** oraz (odzieży oznaczonej którymkolwiek z tych znaków towarowych, która nie została wprowadzona do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego ani za jego zgodą, znajdujących się w miejscach prowadzenia przez obowiązanego działalności gospodarczej, w tym w S. przy ul. (...).

W wyznaczonym przez Sąd terminie T. (...) L., LLC wniósł o :

1. zakazanie pozwanemu używania w obrocie wspólnotowych znaków towarowych lub **T. (...)** zarejestrowanych w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerami (...) i (...) w odniesieniu do odzieży, obuwia i nakryć głowy,

ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia tego żądania, zakazanie pozwanemu używania w obrocie, bez zgody powoda, wspólnotowych znaków towarowych lub **T. (...)** zarejestrowanych w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerami (...) i (...) w odniesieniu do odzieży, obuwia i nakryć głowy, w tym:

(a) towarów oznaczonych którymkolwiek z tych znaków towarowych bez zgody powoda oraz

(b) towarów oznaczonych którymkolwiek z tych znaków towarowych, które nie zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez powoda lub za jego zgodą,

2. nakazanie pozwanemu usunięcia skutków tych niedozwolonych działań poprzez orzeczenie o zniszczeniu, na koszt i ryzyko pozwanego, towarów, o których mowa w pkt. 1, będących własnością pozwanego:

a. zajętych na podstawie pkt 1b postanowienia z 7/03/2014 r. wydanego w sprawie sygn. akt XXII GWo 13/14 oraz

b. znajdujących się w posiadaniu pozwanego w miejscach prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, w szczególności w S. przy ul. (...).

3. podanie do publicznej wiadomości sentencji orzeczenia uwzględniającego powództwo lub informacji o orzeczeniu uwzględniającym powództwo - według uznania Sądu - poprzez opublikowanie, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku, sentencji lub informacji o orzeczeniu w czasopiśmie (...) oraz upoważnienie powoda do opublikowania w czasopiśmie (...) sentencji lub informacji o orzeczeniu uwzględniającym powództwo na koszt pozwanego w przypadku, gdyby nie opublikował go w wyznaczonym terminie;

4. zwrot kosztów procesu. (k. 2-388)

Odpowiadając na pozew W. Ł. zażądał oddalenia powództwa i zwrotu kosztów procesu. Wyjaśnił, że wprowadzane przez niego od obrotu towary oznaczone znakami **T. (...)** były oryginalne, wprowadzone do obrotu w (...) bezpośrednio przez powoda lub osoby posiadające jego zgodę. Zarzucił niewykazanie przez powoda, że zakwestionowane towary pochodziły bezpośrednio od niego. (k.397-403)

Postanowieniem z 19/05/2014 r. Sąd zobowiązał W. Ł. do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji odzieży, obuwia i nakryć głowy oznaczonych bez zgody uprawnionego którymkolwiek ze wspólnotowych znaków towarowych: C. (...) lub C. (...) **T. (...)** oraz odzieży oznaczonej którymkolwiek z tych znaków towarowych, która nie została wprowadzona do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego ani za jej zgodą, poprzez wskazanie:

- a. firm (nazw) i adresów producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy tych towarów, jak również przewidzianych odbiorców hurtowych lub prowadzących sprzedaż detaliczną tych towarów,
- b. ilości zbytych, otrzymanych oraz zamówionych towarów, a także uiszczonych za nie cen za czas do 27/03/2011 r. do dnia udzielenia informacji. (k.442)

Pismem z 4/06/2014 r. pozwany oświadczył o odmowie wykonania nałożonego nań obowiązku informacyjnego. Wskazał że realizując postanowienie Sądu, naraziłby się na odpowiedzialność karną z art. 305 ust. 1 p.w.p. jak również na odpowiedzialność odszkodowawczą wobec osób, którym zbył towary oznaczone spornymi znakami towarowymi. (k.447-450)

Sąd ustalił, że:

T. (...) z siedzibą w N. jest spółką prawa (...) należąca do Grupy T. (...). Jest też właścicielem praw do znaków towarowych chroniących markę **T. (...)**, której obecność na polskim rynku jest koordynowana przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Powodowi służyć m.in. prawa do wspólnotowych znaków towarowych:

- graficznego zarejestrowanego w (...) pod nr (...) i
- słownego **T. (...)** zarejestrowanego w (...) pod nr (...),

chronionych m.in. dla towarów w klasie 25 klasyfikacji nicejskiej (odzież, obuwie, nakrycia głowy), z pierwszeństwem od 1/04/1996 r. (dowód: wydruki ze stron internetowych k.32-59, odpis z KRS k.63-64, wydruki z bazy (...) k.68-87)

Grupa T. (...) dba o jakość oferowanych towarów i dąży do zapewnienia odbiorcom jak najlepszych standardów ich sprzedaży. Odzież opatrzona znakami **T. (...)** winna się charakteryzować wysoką jakością wykonania i starannie dobranymi rodzajami materiałów użytych do jej produkcji. (bezsporne – tak też podręcznik tożsamości marki k.641-663, zeznania świadka A. D. k.565-569, opinia biegłego k.782-787, 816, 840-842) Sprzedaż odbywa się za pośrednictwem autoryzowanych sklepów, które zobowiązane są do szczególnej dbałości o renomę znaków **T. (...)** oraz o luksusowy charakter towarów nimi opatrzonych. (dowód: wydruki ze stron internetowych k. 109-112) Pozwany nie jest autoryzowanym dystrybutorem towarów ze znakami **T. (...)**, nie jest też powiązany kapitałowo ani osobowo z T. (...) L., LLC. Nie uzyskał zgody uprawnionego na używanie jego znaków towarowych w związku z oferowaniem i wprowadzaniem do obrotu odzieży. (bezsporne – tak też zeznania W. Ł. k.856-858)

Zarówno znak graficzny przedstawiający charakterystyczną flagę, jak i słowny **T. (...)** są intensywnie używane przez powoda i powiązane z nim gospodarczo podmioty dla oznaczania odzieży, obuwia i nakryć głowy, a także w działaniach promocyjno-reklamowych, w dokumentach handlowych. Znaki te są dobrze znane i rozpoznawalne w relatywnym kręgu konsumentów, do którego należą osoby o wyższym statusie majątkowym, ceniące sobie dobrą jakość wykonania i klasyczne wzornictwo. (dowód: wydruki ze stron internetowych k.91-102, 103-107, 108, 113-118)

W. Ł. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w S., zajmując się m.in. sprzedażą hurtową niewyspecjalizowaną. (dowód: zaświadczenie (...) k.119) Pozwany oferował, wprowadzał do obrotu i składował w tych celach odzież nabywaną od D. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), opatrzoną znakami towarowymi **T. (...)**, która nie została nimi oznaczona przez uprawnionego, a także odzież oryginalną, która nie była po raz pierwszy wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez T. (...) L., LLC ani za jego zgodą. (dowód: zeznania świadka D. K. k.623-626, faktury VAT k.452-461, paragon k.664, zeznania pozwanego k.856-857) Towary takie sprzedał m.in. A. G. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w N., przez którego zostały następnie odsprzedane do sieci handlowej należącej do (...) spółki z o.o. w P.. (dowody: faktury VAT k.124-128, 429-433, zeznania świadka A. G. (1) k. 526-527) Nie oferował ani nie wprowadzał do obrotu obuwia i nakryć głowy. (obciążający powoda brak dowodu przeciwnego)

W 2013 r., w wyniku polubownego zakończenia sporu dotyczącego wprowadzania przez (...) do obrotu nieoryginalnych towarów, spółka ta przekazała przedstawicielowi uprawnionej 60 losowo wybranych sztuk odzieży opatrzonej znakami towarowymi **T. (...)**, nabytych pierwotnie od pozwanego. Po ich zbadaniu przez T. (...).V. ustalono, że żadna z nich nie pochodzi od powoda. (dowód: protokół przekazania k.130, wyniki badania autentyczności towarów k.131-236, fotografie k.237-356, zeznania świadka A. D. k.565-569)

D. K. sprzedawał pozwanemu towary **T. (...)** w okresie od czerwca 2009 r. do grudnia 2011 r. Do marca 2010 r. należał do sieci dystrybucyjnej, jednak odzież ze znakami powoda nabywał również od innych dostawców, w przekonaniu, że współpracowali oni z uprawnionym, że zawierali umowy potwierdzające, iż towar jest oryginalny, wprowadzony po raz pierwszy do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego lub za jego zgodą. (dowód: zeznania świadka D. K. k.623-626, zeznania pozwanego k.856-857, faktury VAT k.452-461, paragon k.664)

W efekcie zawiadomienia przez T. (...) L., LLC o możliwości popełnienia przestępstwa przez W. Ł. Prokuratura Rejonowa S. w S. przeprowadziła czynności dowodowe w postępowaniu przygotowawczym (sygn. akt 3 Ds. 217/13), zabezpieczając w magazynie pozwanego odzież, która została oceniona przez biegłego sądowego R. M. jako nieoryginalna. (dowód: kserokopia postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych k.407, kserokopia opinii biegłego k.357-362) Postępowanie zostało umorzone 30/12/2013 r. wobec braku znamion czynu zabronionego. (dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia k.370-379, 408-417)

Czyniąc powyższe ustalenia Sąd oparł się na dowodach zaoferowanych przez strony w pozwie i odpowiedzi na pozew. Pominął przy tym twierdzenia i oddalił wnioski dowodowe zgłoszone w toku postępowania bez uprawdopodobnienia przyczyn z art. 217 § 2 k.p.c. Prawa wyłączne T. (...) L., LLC nie były przez pozwanego kwestionowane. W. Ł. nie przeczył wysokiej znajomości znaków **T. (...)** ani ich intensywnego używania w odniesieniu do towarów wyższego standardu jakościowego, przeznaczonych dla osób stosunkowo zamożniejszych i bardziej wymagających. Bezsporne w sprawie jest także, iż pozwany prowadził przy ul. (...) w S. hurtownię oraz sklep stacjonarny, oferując do sprzedaży odzież opatrzoną znakami towarowymi i **T. (...)**, identycznymi z zarejestrowanymi na rzecz T. (...). Fakt ten znajduje potwierdzenie w zeznaniach pozwanego oraz świadków D. K. i A. G. (2), a także w przedłożonych fakturach. Spór stron dotyczył kwestii zakwalifikowania działań pozwanego jako naruszenie wyłączności powoda używania znaków **T. (...)** w odniesieniu do odzieży, obuwia i nakryć głowy.

Przyznając, że przez lata nabywał i sprzedawał odzież ze znakami **T. (...)**, pozwany zapewniał, że były to towary oryginalne, pochodzące od T. (...). Ponieważ nie przedstawił dowodów zakupu ani nie wykonał nałożonego nań przez Sąd postanowieniem z 19/05/2014 r. zobowiązania do udzielenia informacji, nie było możliwości ustalenia faktycznego pochodzenia wszystkich towarów ze znakami powoda. Było to o tyle istotne dla pozwanego, że pozwalaloby W. Ł. udowodnić, iż sprzedawana przezeń odzież była oryginalna i w każdym przypadku (w odniesieniu do każdej sprzedanej sztuki) doszło do wyczerpania praw powoda do znaków towarowych. Brak dowodu obciąża pozwanego, który z faktu tego wywodzić mógł dla siebie skutki prawne, zgodnie z zasadą sformułowaną w art. 6 k.c.

Dowodu wyczerpania praw do znaków **T. (...)** nie stanowiły natomiast zeznania świadka D. K., który ogólnie tylko stwierdził, że nabywał towar od autoryzowanych dystrybutorów T. (...), będąc przekonany o oryginalności i

legalności pochodzenia odzieży. Dowód taki jest tyleż niewystarczający, co niewiarygodny. Należy zauważyć, że (...) są zobowiązani do dokumentowania transakcji handlowych, nie było więc żadnych przeszkód do wykazania umowami, fakturami lub listami przewozowymi rzeczywistego pochodzenia sprzedawanej przez nich odzieży ze znakami **T. (...)**.

Pozwany podważał zarówno twierdzenie o nieoryginalności odzieży nabytej u niego przez przedstawicieli powoda, zakwestionowanej w (...) handlowej (...), pochodzącej od A. G. (1), który jak zeznał, nabył ją od W. Ł., a także tej zabezpieczonej przez policję 24/04/2013 r. na potrzeby dochodzenia prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w S.. Istotnie, nieokreślenie na rachunkach indywidualnego numeru identyfikacyjnego każdej sztuki odzieży sprawia, że nie było całkowitej pewności co do jej tożsamości i pochodzenia od pozwanego. Równocześnie jednak W. Ł. nie potrafi przekonująco wyjaśnić przyczyn, dla których A. G. (1) i pełnomocnicy powoda mieliby go fałszywie oskarżać, preparując dowody. Jego twierdzenia zaś dotyczące odzieży zabezpieczonej w czasie przeszukania siedziby jego przedsiębiorstwa są nie do zaakceptowania. Pomimo wieloletniego orzekania w sprawach gospodarczych Sądowi nie są znane takie praktyki, o których zeznaje pozwany, gdzie przedsiębiorca oferujący towar pozostawia jego „próbki” (po kilka jednakowych sztuk) pracownikom hurtowni, bez informacji o cenach i ilości dostępnej odzieży. Nie pozostawia swoich danych, nie zgłasza się po odbiór „próbek” ani nie kontaktuje się w inny sposób, by zapytać o zainteresowanie jego ofertą i możliwość zawarcia umowy. Tłumaczenie jest tym bardziej niewiarygodne, że pozwany, którego dowody w postaci podróbek istotnie obciążają, w żaden sposób nie reaguje, nie składa wyjaśnień, nie podważa prawidłowości działań organów dochodzeniowych ani w inny sposób nie podważa skutecznie tezy o składowaniu w siedzibie swego przedsiębiorstwa nieoryginalnej odzieży ze znakami **T. (...)**.

W konsekwencji Sąd uznał za udowodnione, że odzież zatrzymana u pozwanego oraz nabyta przez pełnomocników i A. G. (1), pochodziła od W. Ł.. Świadek G. złożył zeznania jasne, pełne i wiarygodne. Przedstawił faktury potwierdzające dokonanie zakupu od pozwanego. Nie był przy tym w żaden sposób zainteresowany składaniem zeznań obciążających pozwanego, jego sprawa zakończyła się bowiem zawarciem ugody z T. (...) L., LLC. Uznając za udowodniony, zgodnie z twierdzeniami powoda, fakt naruszenia jego praw do znaków towarowych Sąd pominął twierdzenia i oddalił wnioski dowodowe zgłoszone w piśmie procesowym z 29/01/2015 r., jako że nie mogły one mieć istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w której powód nie dochodził odszkodowania ani zwrotu nienależnie uzyskanych przez pozwanego korzyści. (art. 227 k.p.c.)

Reasumując, ani zeznania pozwanego, ani złożone przez niego dokumenty (faktury k.452-461, oświadczenie k.122-123) nie dowodziły braku bezprawności działania W. Ł.. W szczególności nie wynikało z nich wyczerpanie praw właściciela wspólnotowych znaków towarowych **T. (...)**. Ewentualna dobra wiara, czy niezawinienie naruszcyciela nie znosi bezprawności, nie może także stanowić (w braku roszczenia odszkodowawczego) podstawy do odstąpienia od stosowania sankcji zakazowych i zobowiązania pozwanego do usunięcia skutków dokonanych już naruszeń.

Ponieważ W. Ł. zakwestionował zasadność zarzutu nieoryginalności pochodzących od niego towarów stanowiących dowody w sprawie, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu włókiennictwa. Biegły mgr inż. S. C. dokonał oceny odzieży pod kątem materiału z jakiego została uszyta, jakości wykonania oraz jej oznaczenia, stwierdzając kategorię, że nie pochodzi ona od T. (...). (k.782-787, 816, 840-842) Sąd jest przekonany o słuszności tej opinii, szczególnie po tym, jak na rozprawie 7/09/2015 r. (k. 853-855) biegły wskazał konkretne cechy odzieży zatrzymanej przez policję decydujące o wnioskach sformułowanych w opinii. Różnice w jakości wykonania i oznaczeniach (w porównaniu z B. M.) są tak wyraźne, że nie można mieć co do tego żadnych wątpliwości. Wcześniej podobną ocenę wydał biegły R. M. na potrzeby postępowania karnego. Jakkolwiek jego opinia nie może stanowić dowodu w niniejszej sprawie, to dodatkowo przekonuje o słuszności twierdzeń mgr inż. S. C..

Wnioski opinii korespondują z dowodami w postaci B. M., zawierającego informację o systemie oznaczeń oryginalnych towarów **T. (...)** i odróżnianiu od nich podróbek odzieży. Także zeznania świadka A. D., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, przekonują o tym, że zakwestionowana odzież – wbrew zapewnieniom pozwanego – jest nieoryginalna. Są one spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek zeznała przy tym, że działania pozwanego są także przedmiotem postępowań prowadzonych na terytorium Republiki Federalnej Niemiec, gdzie również stwierdzono nieoryginalność odzieży sprzedawanej przez W. Ł.. (k.565-569)

Na marginesie należy wskazać, że producenci odzieży wysokiej klasy, do których z pewnością zalicza się T. (...) nie mogą sobie pozwolić na sprzedaż, nawet posezonową towarów tak słabej jakości, bez metek i wszywek z kompletnymi oznaczeniami, godziłoby to bowiem w ich pozycję rynkową. Równocześnie zaś popularność marki sprawia, że jest ona chętnie używana przez nieuczciwych przedsiębiorców dla odzieży nieoryginalnej, słabej jakości, a przez to zdecydowanie tańszej. Tego rodzaju działania godzą w wykonywanie przez znaki towarowe **T. (...)** przynależnych im funkcji oznaczenia pochodzenia i gwarancyjnej (zapewniania nabywcy o dobrej jakości towarów).

Sąd zważył:

Podstawową funkcją znaku towarowego jest zagwarantowanie konsumentowi lub końcowemu odbiorcy możliwości określenia pochodzenia towaru lub usługi nim oznaczonych, odróżnienia (bez ewentualnego wprowadzenia w błąd) ich od towarów lub usług innego pochodzenia. (tak wyroki Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości [obecnie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej] z 23/05/1978 r. w sprawie 102/77 H.(...), z 18/06/2002 r. w sprawie C-299/99 P. , z 8/05/2008 r. w sprawie C-304/06 E. , wyrok Sądu Unii Europejskiej [poprzednio Sądu Pierwszej Instancji] z 8/02/2011 r. w sprawie T-157/08 I. for life)

Prawo wyłączne przyznawane jest, aby umożliwić właścicielowi znaku towarowego ochronę jego szczególnych interesów, zadbanie o to, aby znak ten mógł właściwie pełnić właściwe sobie funkcje: wskazywania konsumentom pochodzenia towaru/usługi, jakościową, reklamową, komunikacyjną i inwestycyjną. Wykonywanie tego prawa jest zastrzeżone dla przypadków, w których używanie przez osoby trzecie określonego oznaczenia negatywnie wpływa lub może wpływać na którąkolwiek z tych funkcji. (por. wyroki Trybunału z 22/09/2011 r. w sprawie C-482/09 B. B., z 18/06/2009 r. w sprawie C-487/07 L'O. i in., z 23/03/2010 r. w sprawach połączonych od C-236/08 do C-238/08 G. France i G.)

Wspólnotowy znak towarowy jest jednolitym tytułem ochronnym funkcjonującym obecnie w oparciu o unormowania rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26/02/2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona), które całościowo reguluje zasady rejestracji, wynikające z niej prawa oraz ich ochronę. Przepisy o charakterze materialno-prawnym rozporządzenia, jako część *acquis communautaire* stanowią element polskiego porządku prawnego, znajdując bezpośrednie zastosowanie. W większości są one powtórzeniem regulacji zawartych w Pierwszej Dyrektywie Rady nr 89/104/EWG z 21/12/1989 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych. (Dz.U 1989 L40 str.1) Implementująca ją ustawa Prawo własności przemysłowej znajduje zastosowanie wyłącznie tam, gdzie brak jest odpowiedniego unormowania w rozporządzeniu, w szczególności w zakresie w jakim odsyła ono do przepisów prawa krajowego.

Z art. 9 rozporządzenia wynika prawo właściciela wyłącznego i niezakłóconego używania zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego oraz zakazywania innym osobom, niemającym jego zgody, używania w obrocie:

a. identycznego ze znakiem oznaczenia dla identycznych towarów lub usług;

b. oznaczenia, gdy, z powodu jego identyczności lub podobieństwa do znaku oraz identyczności albo podobieństwa towarów lub usług, których dotyczy ten znak i oznaczenie, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej, które obejmuje także prawdopodobieństwo ich skojarzenia;

c. oznaczenia identycznego lub podobnego do znaku w odniesieniu do towarów lub usług, które nie są podobne do tych, dla których zarejestrowano znak, w przypadku gdy cieszy się on renomą w Unii Europejskiej i gdy używanie oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przysparza naruszczeniowi nienależną korzyść albo jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wspólnotowego znaku towarowego. (ust.1)

Ocena identyczności lub podobieństwa znaku zarejestrowanego i przeciwstawianego mu oznaczenia pozwanego opiera się na ich zgodności wizualnej, fonetycznej i koncepcyjnej. Znaki należy porównywać całościowo, a decydujące znaczenie mieć będą elementy odróżniające (dominujące), a nie opisowe. Oznaczenie może być uznane za identyczne ze znakiem, tylko wtedy, gdy powtarza – bez dokonywania zmian lub uzupełnień – wszystkie jego elementy lub,

gdy rozpatrywane jako całość, wykazuje nieznaczne różnice, które nie zostaną dostrzeżone przez przeciętnego konsumenta. (tak wyrok Trybunału z 20/03/2003 r. C-291/00 (...))

Dokonując oceny identyczności i podobieństwa towarów i usług należy brać pod uwagę wszystkie czynniki charakteryzujące zachodzące między nimi relacje (zależności), szczególnie ich rodzaj i przeznaczenie, sposób używania lub korzystania z nich, warunki w jakich są sprzedawane, a także ich wzajemny, konkurencyjny lub komplementarny charakter. (tak wyroki Sądu z 23/10/2002 r. w sprawie T-388/00 (...), z 4/11/2003 r. w sprawie T-85/02 C.) Całościowa ocena zakłada pewną współzależność między branżami pod uwagę czynnikami, w szczególności podobieństwem znaków oraz podobieństwem towarów/usług, których one dotyczą, przy czym niski stopień podobieństwa towarów i usług może być zrównoważony znaczącym stopniem podobieństwa znaków i odwrotnie. (zasada wzajemnej zależności - tak wyroki Trybunału z 23/10/2002 r. w sprawie T-6/01 M., z 13/09/2007 r. w sprawie C-234/06 I. F., z 18/12/2008 r. w sprawie C-16/06 M.)

Zdefiniowane przez ustawodawcę wspólnotowego typy naruszeń wiążą się – co do zasady - z negatywnym wpływem działania osoby nieuprawnionej na możliwość pełnienia przez znak towarowy przynależnych mu funkcji (w szczególności oznaczenia pochodzenia), nie w każdej zatem sprawie uprawniony zmuszony jest do odrębnego wykazywania spełnienia tej przesłanki. To pozwany (lub obowiązany), zainteresowany odstąpieniem przez sąd od zastosowania względem niego sankcji wynikających z naruszenia lub środków tymczasowych powinien wykazać, że w konkretnych okolicznościach faktycznych, pomimo że jego działanie wyczerpuje znamiona określone w art. 9 ust. 1, to w żaden sposób nie wpływa na funkcje znaku towarowego. (art. 6 k.c.)

Nie ulega wątpliwości Sąd, że działanie pozwanego wyczerpuje znamiona naruszenia stypizowanego w art. 9 ust. 1a rozporządzenia. W. Ł. używał bowiem – bez zgody T. (...) L., LLC - oznaczeń identycznych ze znakami towarowymi zarejestrowanymi na rzecz powoda: graficznym (C. (...)) i słownym **T. (...)** (C. (...)) dla odzieży, a więc dla towarów identycznych z tymi dla których znaki te są chronione (odzież, obuwie, nakrycia głowy w klasie 25 klasyfikacji nicejskiej). Działania pozwanego noszą znamiona bezprawności, odnoszą się bowiem do towarów nieoryginalnych, a więc takich, na które znaki w ogóle nie były nakładane przez uprawnionego ani za jego zgodą, albo towarów, które nie zostały po raz pierwszy wprowadzone do obrotu przez uprawnionego lub za jego zgodą.

Przepis art. 13 rozporządzenia stanowi w ust. 1, że wspólnotowy znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazywania jego używania w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium (...) pod tym znakiem przez właściciela lub za jego zgodą. Od dawna utrwalony jest pogląd o wyłącznym uprawnieniu właściciela do decydowania o pierwszym wprowadzeniu opatrzonym nim towaru do obrotu w określonym czasie i miejscu. (np. wyroki Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 16/07/1998 r. w sprawie C-355/96 S., z 1/07/1999 r. w sprawie C-173/98 A. M. D. et F., z 20/11/2001 r. w połączonych sprawach C-414/99 do C-416/99 Z. D., a ostatnio np. wyrok z 14/07/2011 r. w sprawie C-46/10 V. G.).

W wyroku z 3/06/2010 r. w sprawie C-127/09 (...) vs S. (...) Trybunał stwierdził, że wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy ma miejsce tylko wtedy, gdy właściciel udzielił – w sposób wyraźny – zgody na wprowadzenie do obrotu w (...) towarów, w stosunku do których powołano się na wyczerpanie. Zgoda taka musi jednak zostać wyrażona w sposób pozytywny (consent must be expressed positively), a czynniki brane pod uwagę przy ustalaniu dorozumianej zgody muszą jednoznacznie świadczyć o tym, że uprawniony zrzekł się jakiegokolwiek intencji wykonywania swego prawa wyłącznego. To na importerze ciąży obowiązek udowodnienia przed sądem istnienia zgody, uprawniony zaś nie musi dowodzić jej braku. Zgody dorozumianej nie można stwierdzić tylko na tej podstawie, że:

- a. uprawniony nie zakomunikował wszystkim dalszym nabywcom towarów wprowadzonych na rynek poza (...), że sprzeciwia się sprzedaży tych towarów wewnątrz (...),
- b. towary nie są oznaczone ostrzeżeniem, informującym o zakazie ich sprzedaży w (...),

c. uprawniony przeniósł własność towarów, oznaczonych jego znakiem towarowym, bez żadnego zastrzeżenia umownego, oraz że, według prawa właściwego dla danej umowy, przeniesione prawo własności obejmuje, przy braku takich zastrzeżeń, nieograniczone prawo odsprzedaży lub, w końcu, prawo dalszej sprzedaży towarów wewnątrz (...).

Udzielając odpowiedzi na pytanie sądu krajowego, w wyroku wydanym w połączonych sprawach C-414/99, C-415/99 i C-416/99 (...) SA vs. A (...) Ltd, L. S. & Co and L. S. (UK) Ltd vs. T. S., T. plc (...) Ltd, Trybunał stwierdził, że dla wyczerpania praw wyłącznych nie ma znaczenia fakt, że importer towarów opatrzonych znakiem nie jest świadomy, iż uprawniony z prawa ochronnego sprzeciwia się wprowadzaniu tych towarów na rynek wewnątrz (...) lub ich sprzedaży na tym obszarze przez podmioty inne niż autoryzowani sprzedawcy detaliczni albo że autoryzowani sprzedawcy detaliczni lub hurtowi nie nałożyli na osoby nabywające od nich towary ograniczeń umownych, chociaż zostali o takiej konieczności poinformowani przez uprawnionego. (por. T. Sieniow Rozkład ciężaru dowodu w sprawach importu równoległego LEX, J. Sozański Własność intelektualna i przemysłowa w Unii Europejskiej, Wydawnictwo Iuris, Warszawa 2008, s.115).

Trybunał wielokrotnie podkreślał, że tylko zgoda uprawnionego na wprowadzenie towarów do obrotu wewnątrz Unii decyduje o tym, czy doszło do wyczerpania prawa z rejestracji. Tylko pozytywne ustalenie istnienia zgody jest rozstrzygającym kryterium przesądającym o wyczerpaniu. (por. M. Lampart Glosa do wyroku TS z dnia 8 kwietnia 2003 r. C-244/00 LEX) W przypadku wprowadzenia do obrotu towarów poza obszarem wspólnotowym nie nastąpi skutek w postaci wyczerpania prawa wyłącznego, w związku z tym powołanie się przez pozwanego na taką okoliczność nie będzie skuteczne. (por. wyrok ETS z 15/10/2009 r. w sprawie nr C-324/08 Makro v. Diesel)

W ocenie Sądu, W. Ł. nie sprostał wymogom udowodnienia wyczerpania praw do znaków towarowych **T. (...)**, podczas gdy zgoda uprawnionego na wprowadzenie do obrotu towaru w (...), wyrażona w sposób wyraźny lub dorozumiany, powinna być udowodniona przez przedsiębiorcę, który się na nią powołuje. (pkt 29 wyroku w sprawie C-127/09, pkt 46, 54 i 58 wyroku w sprawach Z. D. i L. S. oraz pkt 34 wyroku z 8/04/2003 r. w sprawie C-244/00 V. D.). W żadnym wypadku nie może być ona domniemywana. Ponadto, do wyczerpania prawa względem kwestionowanych produktów nie wystarczy także zgoda na wprowadzenie do obrotu towarów z nimi identycznych. Fakt udzielenia zgody musi zostać udowodniony w odniesieniu do konkretnych egzemplarzy towaru z chronionym znakiem. (por. wyrok w sprawie C-173/98)

W okolicznościach tej sprawy następuje odwrócenie ciężaru dowodu, zgodnie z tezami wyroku wydanego przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-244/00 V. D.. Czytamy w nim m.in., że reguła dowodowa, zgodnie z którą pozwany, podnoszący na swoją obronę zarzut wyczerpania prawa z rejestracji, powinien wykazać jego przesłanki, jest zgodna z prawem wspólnotowym, w szczególności art. 5 i 7 pierwszej dyrektywy Rady nr 89/104/EWG z 21/12/1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, zmienionej umową międzynarodową z 2/05/1992 r. o utworzeniu Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Jednakże wymogi wynikające z konieczności ochrony swobody przepływu towarów unormowanej, min. z art. 28 i 30 TWE, mogą prowadzić do potrzeby modyfikacji tej reguły. Gdy pozwany wykaże istnienie realnego niebezpieczeństwa podziału rynków krajowych, w szczególności, gdy uprawniony z rejestracji wprowadza do obrotu w (...) swoje towary w systemie dystrybucji wyłącznej, wtedy to on zobowiązany jest przedstawić dowód, iż zostały one pierwotnie wprowadzone do obrotu przez niego lub za jego zgodą poza (...). Jeżeli powód dostarczy taki dowód, pozwany ma obowiązek wykazać, że uprawniony do znaku wyraził zgodę na ich dalszy zbył w (...).

Wyrok wydany w sprawie V. D. ma zasadnicze znaczenie dla dowodzenia zasadności zarzutu naruszenia praw do znaków towarowych. W sytuacji, gdy uprawniony stosuje system dystrybucji, który nie godzi w podstawowe zasady funkcjonowania Unii Europejskiej, nie ma podstaw do pozbawiania jej ochrony lub formułowania dodatkowych wymogów co do wykazania wyczerpania. Wykazaniem spełnienia przesłanek z art. 13 zainteresowany jest domniemany naruszcyciel, który nie tylko z faktu tego wywodzi dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.) ale także dysponuje dowodem, czy choćby informacją o dowodach na pierwsze wprowadzenie do obrotu zakwestionowanego towaru przez

uprawnionego ze znaku lub za jego zgodą. Bez trudności może więc taki dowód przedstawić i powinien to uczynić, aby zwolnić się z odpowiedzialności za naruszenie.

Nie ulega wątpliwości Sądu, że dowodów wyczerpania w tym postępowaniu nie przedstawiono. Wskazanie podmiotu, od którego pozwany nabywa odzież i złożenie zapewnienia o legalności pochodzenia towaru nie może skutecznie zaprzeczyć zasadności stawianego W. Ł. zarzutu bezprawnego używania wspólnotowych znaków towarowych **T. (...)** Nawet jeśli sporne towary zostały przez pozwanego nabyte na terenie Unii Europejskiej to nie jest to równoznaczne z wyczerpaniem praw do znaków **T. (...)**, skoro powód przeczy ich sprzedaży W. Ł., a pozwany nie wyjaśnia i nie dowodzi okoliczności wprowadzenia ich do obrotu po raz pierwszy w (...). Wprowadzenie po raz pierwszy do obrotu w (...) bez zgody uprawnionego, towaru opatrzono jego znakiem, skutkuje odpowiedzialnością za naruszenie prawa wyłącznego zarówno importera, jak i każdego kolejnego podmiotu oferującego, reklamującego, czy składującego w tych celach towar. Nabycie przez pozwanego spornej odzieży na terytorium (...), od przedsiębiorcy nie należącego do sieci dystrybucyjnej T. (...) nie ma znaczenia dla oceny działań pozwanego, jako bezprawnych.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 3 i art. 232 k.p.c. każda ze stron procesu zobowiązana jest dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowodowy. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają tę stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. (wyrok Sądu Najwyższego z 15/07/1999 r. I CKN 415/99). Samo twierdzenie nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c. powinno być udowodnione przez stronę je zgłaszającą. (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z 22/11/2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44)

Na gruncie obowiązujących obecnie przepisów postępowania cywilnego, w szczególności art. 3 k.p.c., pozwany nie mógł się ograniczyć do generalnego zaprzeczenia twierdzeń powoda i postawienia mu zarzutu nieudowodnienia faktu naruszenia. Dla umożliwienia Sądowi poczynienia kompletnych i zgodnych z prawdą ustaleń o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, powinien był szczegółowo wyjaśnić pochodzenie zakwestionowanej odzieży, łącznie z faktem jej wprowadzenia do obrotu na terytorium (...) przez uprawnionego lub za jego zgodą. Przedstawić dowody uzasadniające tezę o wyczerpaniu praw do znaków towarowych, a w konsekwencji o braku bezprawności jego działania. W odniesieniu do odzieży zakwalifikowanej jako podróbki, powinien był przedstawić argumenty i dowody przekonujące o jej oryginalności, pochodzeniu od podmiotu powiązanego gospodarczo z powodem. Nawet jeśli nie było to możliwe co do każdej ze sztuk odzieży stanowiącej dowody rzeczowe w sprawie, należało przynajmniej wyjaśnić te kwestie rodzajowo. W opinii Sądu, profesjonalny podmiot od lat parający się handlem mógł przedstawić twierdzenia i dowody (dotyczące np. oferty rynkowej T. (...), cen płaconych za jego odzież, warunków nabywania jej i sprzedaży na terytorium UE). Pozwany tego jednak nie uczynił, ograniczając się do zaprzeczenia prawdziwości twierdzeń powoda, nawet tam, gdzie to na nim spoczywał ciężar dowodu.

Skutki wspólnotowego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom rozporządzenia. W innych przypadkach, naruszenie podlega prawu krajowemu odnoszącemu się do naruszenia krajowego znaku towarowego wg przepisów tytułu X. (art. 14 ust. 1) W celu zapewnienia uprawnionemu realizacji jego praw z rejestracji mogą być zakazane, w szczególności:

- a. umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;
- b. oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- c. przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
- d. używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie. (art. 9 ust. 2)

W przypadku, gdy sąd uznaje, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, wydaje, chyba że istnieją szczególne powody zaniechania tego, decyzję zakazującą mu działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia wspólnotowego znaku towarowego. Stosuje również

takie środki, zgodnie z przepisami swojego ustawodawstwa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu. (art. 102 ust.1) Odnosi się to wprost do przepisów ustawy z 30/06/2000 r. prawo własności przemysłowej :

- art. 286, stanowiącego, że sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia, w szczególności może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu,

- art. 287 ust. 2 w zw. z art. 296 ust. 1a, stanowiącego, że sąd, rozstrzygając o naruszeniu, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym.

Sformułowanie - chyba że istnieją szczególne powody zaniechania – uprawnia Sąd do odstąpienia od stosowania sankcji zakazowych. Norma ta, odpowiadająca klauzuli generalnej art. 5 k.c., nie może być stosowana przez sąd w postępowaniach w sprawach gospodarczych z urzędu. Zainteresowany, uniknięciem sankcji pozwany, który dopuścił się naruszenia, winien skonkretyzować te szczególne powody i wykazać ich istnienie, pozostawiając sądowi ocenę, przy rozstrzygnięciu o sposobie usunięcia skutków naruszenia prawa z rejestracji.

W przekonaniu Sądu, T. (...) L., LLC należycie dowiódł swych praw i faktu wkroczenia przez W. Ł. w sferę wyłączności wynikającej z rejestracji znaków towarowych, obejmującej w szczególności decydowanie o pierwszym wprowadzeniu do obrotu towaru w opakowaniach ze znakami **T. (...)** na terytorium Unii Europejskiej oraz oferowanie nie pochodzącej od niego odzieży tymi znakami towarowymi. Uzasadnione jest zatem zastosowanie względem pozwanego sankcji na podstawie art. 102 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 2 i w zw. z art. 9 ust. 1a rozporządzenia, przez zakazanie W. Ł. używania w obrocie wspólnotowych znaków towarowych: graficznego zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerem (...) lub słownego **T. (...)** zarejestrowanego pod numerem (...), w odniesieniu do odzieży oznaczonej którymkolwiek z tych znaków bez zgody powoda oraz takiej, która nie została wprowadzona do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez T. (...), LLC w N. ani za jego zgodą. Ponieważ na W. Ł. został nałożony (w trybie zabezpieczenia) tymczasowy zakaz używania w tym zakresie znaków towarowych powoda, bezprzedmiotowe było ustalanie, czy stan naruszenia istniał w dacie orzekania.

Roszczenie z pkt. 1 pozwu podlegało uwzględnieniu w ograniczonej postaci, określonej jako ewentualna. Zakazanie pozwanemu używania w obrocie wspólnotowych znaków towarowych lub **T. (...)** w odniesieniu do odzieży, obuwia i nakryć głowy, mogłoby obejmować także towary oryginalne i/lub takie, co do których nastąpiło wyczerpanie praw z rejestracji wspólnotowych znaków towarowych, a zatem przypadki, które nie stanowią żadnej z form naruszenia, o której mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia.

Na uwzględnienie zasługiwało także żądanie z pkt 2. Znajdujący w tym przypadku zastosowanie przepis prawa krajowego - art. 287 p.w.p. ma na celu usunięcie skutków niedozwolonych działań naruszcyciela. Zważywszy, że pozwany używał znaków towarowych powoda oferując i wprowadzając do obrotu podróbki i odzież pochodzącą spoza (...), Sąd nakazał zniszczenie, na jego koszt i ryzyko, towarów, będących własnością pozwanego, które nie zostały wprowadzone do obrotu na terytorium E. O. G. przez T. (...) L., LLC w N. ani za jego zgodą. W. Ł. nie odniósł się do tego żądania, w szczególności nie wykazał, że dla usunięcia skutków naruszenia wystarczające byłoby zastosowanie łagodniejszych sankcji, np. wycofanie towarów z rynku. Nie zadeklarował także, iż to uczyni.

Żądanie z pkt 3. pozwu znajduje oparcie w przepisach prawa krajowego - art. 296 ust. 1a w zw. z art. 287 ust. 2 p.w.p., stosowanych poprzez art. 102 ust. 1 rozporządzenia. Dla powiadomienia kręgu osób mogących być najbardziej zainteresowanymi oferowaniem do sprzedaży podróbek i odzieży pochodzącej spoza (...) o bezprawnych działaniach pozwanego, Sąd zobowiązał W. Ł. do opublikowania w czasopiśmie (...) ogłoszenia o treści: „Wyrokiem z 17.09.2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zakazał W. Ł. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) T2G w S. używania w obrocie wspólnotowych znaków towarowych: graficznego (C. (...)) i słownego **T. (...)** (C. (...)), w odniesieniu do odzieży oznaczonej bez zgody T. (...), LLC w N. oraz odzieży, która nie została wprowadzona do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego ani za jego zgodą. Sąd nakazał mu także

usunięcie skutków niedozwolonych działań, poprzez zniszczenie, na koszt i ryzyko pozwanego tak oznaczonych towarów będących własnością W. Ł.” - w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku.

Publikacja informacji o orzeczeniu zmierza także do poinformowania potencjalnych naruszcycieli o wyłączności używania znaków **T. (...)**, podejmowaniu przez uprawnionych działań zmierzających do ochrony ich wyłączności, a także o praktyce sądowej orzekania w tego rodzaju sprawach.

Ingerencja Sądu w treść żądań, przez sformułowanie nakazów i zakazów w sposób odmienny od powództwa, jednak bez wykraczania poza granicę wyznaczoną w art. 321 k.p.c., uzasadniało orzeczenie o jego częściowym oddaleniu.

Sąd oddalił żądania pozwu w części obejmującej obuwie i nakrycia głowy, powód nie udowodnił bowiem w tym postępowaniu, że W. Ł. narusza jego wyłączność także w odniesieniu do tego rodzaju towarów. Orzekł także o oddaleniu żądań z pkt 3. pozwu w zakresie upoważnienia do zastępczego wykonania czynności, które na tym etapie postępowania nie znajdują uzasadnienia prawnego ani faktycznego. Przepis art. 1049 k.p.c. mogący stanowić podstawę upoważnienia wierzyciela do zastępczego wykonania świadczeń niepieniężnych stosuje się dopiero w postępowaniu egzekucyjnym.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., obciążając pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów postępowania w łącznej kwocie 19.029,11 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu 13.500 zł, wydatki na tłumaczenie 96,16 zł, koszty stawiennictwa świadka (hotel 513 zł i przelot 2.811,95 zł – 676,03 EUR liczone wg kursu z dnia 10/12/2014 r. dokonania wpłaty przez powoda, tabela kursowa (...), a także koszty opinii biegłego 2.108 zł.

Sąd uznał natomiast, że częściowe oddalenie powództwa usprawiedliwia natomiast obciążenie powoda jego własnymi kosztami zastępstwa procesowego. W sprawach o naruszenie praw własności przemysłowej, gdy powództwo nie jest w całości uwzględniane lub oddalane, niezwykle trudne jest precyzyjne określenie części w jakich zgłoszone przez powoda roszczenia zyskują aprobatę sądu. Składa się na to wiele elementów, zasada odpowiedzialności, kumulacja podstaw prawnych, zakres żądanych sankcji o różnej wadze dla powoda i dolegliwości dla pozwanego, wielość praw podlegających ochronie i sposobów działania pozwanego, stanowiących naruszenie. Z tego względu rozstrzygnięcie o częściowym uwzględnieniu powództwa pociąga za sobą w dużej mierze uznaniowy podział kosztów.

Opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28/09/2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zasądzając opłatę sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3 i 4, z tym, że nie może być ona wyższa od 6-o krotnej stawki minimalnej (§ 2 ust.2.), której wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) W sprawie o naruszenie prawa z rejestracji wynagrodzenie wynosi 840 zł (§ 10 ust. 1 pkt 18).

Zarządzenie;

- akta doręczono 24/09/2015 r. po zakończeniu urlopu wypoczynkowego 18-23/09/2015 r.,
- odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
- k. z wpływem lub za miesiąc.

8/10/2015 r.